

Chaim în baie.

Chaim bărbosul intră în baie
Căci de mult nu s'a scăldat,
Și se întinsește-acolo
El cu Ijic din Bărlad.
»Ce-mi văz ochii! Tu ești Ijic?
Cum îți merge?... Ce mai faci?
»Unde-ai fost tu până-acum,
la vorbește... de ce faci?...«
»Oi vei, Chaim, ce bucurie!
Chiar aci ne-am întâlnit!..
Cum îmi merge?... foarte bine..
Numai una... am stăbit!..
»Sunt tu Ijic! Baigi banii
Pentru șasezeci de bani
Zău, aș vrea săr' de mâncare
Chiar să stau aici doi ani!
»Ce căldură... ce căldură!..
— Striga Ijic iritat —
Și perciunii își a mele
Fe... că în gură mi-au iubit!..
»Taci, tu Ijic, nu în gură,
Vezi creștinii... ei cum face,
Stă în aburi și tot tabdă
Parcă ăla mare ce face...«
»Nu vorbi prostii, măi Chaim,
Căci creștinii neficos,
Pe când eu la bătrânețe
Sunt cam prost și spărios...«

Cernăuți 1917. Orest Pașcanu.

Trandafirul și garofla

Într-o zi zise trandafirul către garofla blând
și prefăcut: »Să ne facem între oală frate și
soră de cruce. Eu sunt de neam nobil, îți voi
fi amic bun și te voi apăra cu brațul meu cel
tare de toate primejțiile vieții tale.« »Ași
crede cu cuvintele tale — răspunse garofla —
cu o față albă ca laptele, dară rumen de mâ-
nie, dacă n'as vedea grâmpii, cași se află pe
ține și cari sunt brați tăi de cauciuc! După
cuvintele acestea apropiindu-se ea de dâ-
gul, îi zise răstit mai tare, cu genele crețe și
cu mâinile ei albe, ridicată ca în stare de apă-
rare și dînd din picioare: »Ala înțelegi! Tran-
dafirul neavând ce sa mai răspundă, îi zise
scurt: »Te înțeleg! și întorcându-se, se duse
mai departe.

Învățătură: Pe mulți oameni nu-i ca-
noști după vorba, ci după faptele lor.
Cernăuți, 1917. Orest Pașcanu.

Epigrame

Unui bețiv.
Nu știu singur ce să-ți zic, Ijic,
Ești bețiv și pace bună,
Și-i mirare, neică dragă
Dacă bei tu de o lună?..

Lui Tit.
»Tită« are zău noțoc
Căci jucând el la taroc
N'are lipsă de mâncare
Fie ziua cât de mare.

Cernăuți 1917. Orest Pașcanu.

Un sfat

Dacă vii acasă treaz
Ride frate și fă haz,
Iar de vii cam »clichilit«
Taci din gură... fi smerit.

Un adevăr

Muscălimea-i curioasă
Când ea pleacă în război,
Nu se luptă înainte,
Ci ca rațul, înapoi.

Cernăuți 1917. Orest Pașcanu.

Eu nu-s soldat

O patruză austriacă mergând odată prin
pădure deasă prin Polonia, se întâlni cu
un soldat rus, care era jidan, și-l provoacă ca
să se predea. Acesta atunci le zice răzând:
— Ascultați, domnilor, eu nu-s soldat, eu
merg la vânatoare..

Nu uita pușca

Casandra către bărbatul ei, care e be-
țiv și pleacă la război: Ioane, bagă bine de
seamă... fă ce faci, da nu uita pușca
altări...
— pricepi?

Englezul viclean tot mai îndeamnă pe francez să fie piept dușmărilor până la primă-
vara anului 1918, când va veni și ajutorul american.

Proverbe albaneze

Frământui mici fac tot o pâine.
 Cânele dă din coadă nu înaintea ta, ci înaintea pâinei tale.
 Si lupul e onest, dacă oile sunt încuiate.
 Cine n'are pumni tari, acela n'are nevoie de spete late.
 Pică-o piatră pe o oală... vai de oală.
 Pică-o oală pe o piatră... vai de oală.
 Deci sub ori-și ce împrejurări... vai de oală.
 Cine seamănă spini, acela n'are voie să umble desculț.
 Nu măsura norocul tău cu un cot străin.
 Un miel neplătit strigă un an întreg.
 Când lupul predică, trebuie să dai seama de oile tale.
 Cânele fugărit în pădure, nu mușcă pe urs.
 Cernăuți, 1917. Orest Pașcanu.

DIAMANTELE

Iacob Green își face și el o viață în East Side. Are un cărucior pe care îl împinge din uliță în uliță. Într'un oraș ca New-York, acest fel de vehicul trădează multă dragoste de tradiție și de vremuri apuse.

Căruciorul este plin de dantele și dantelele sunt effine. Un chilipir: »numai cinci cenți yardul!»

Nevestele se opresc în drum între două cumpărături și, într'o mână cu coșul în care zâmbeste o pâine sau un castravete murat, își înmoaie cealaltă mână în spuma îngălbenitei. dantele din cărucior. Iar mâna niciodată nu se retrage nemulțumită. Căruciorul plin să se reverse dimineața, se întoarce seara acasă gol!

Si din spuma de dantele și dintr'un ocean de privațiuni, după »câțiva ani de afaceri bune» cu împinsul vehiculiului tradițional, ca un alchimist, Iacob Green a extras cvintesenta, — un bob de diamant.

Un diamant! Ce inel minunat și ce bună casă de economie... Un diamant este un strop de feteire scripitor, fermecător, orbitor.

Si iată cum toți Evreii din East Side, »care își fac o viață» au câte un diamant. Să mai preținzi că sun calici! Au diamante, domnule!

Om prost

Într'un teatru se reprezintă odată o tragedie, în care avea să se ardă în actul ultim o femeie într'o căldare și de aceia împunută directorul teatrului o căldare mare dela un cârnătar. Acela veni tot în seara cea la reprezentare, și când strigă actorul: »Aruncați-o înăuntru și ardeți-o de vie!» — se sculă cârnătarul furios și strigă: »Stați domnilor, așa ceva nu permit, doară nu-ți spurca căldarea mea cu hârtoaga cea bătrână, deoarece acolo imi ierb cârnații.»

Găinele

O jidancă bătrână mergea dintr'un sat cu o coșarcă plină de găini spre țig. Ea avea să treacă pe lângă un câmp apropiat de bătălie. Gloanțele șuerau prin vânt, căci se începuse lupta și era mare pericol. O sentinelă o oprește și-i zice: »Auzi, jidanco, întoarce-te de aci, căci gloanțele inamicilor pot să te omoare.» Dânsa atunci îi răspunde: »Pe mine cu de mine, da găinile să nu-mi ucidă...»

În școală

Invățătorul: Spune Mihaile o prepoștiune.

Mihaile: Ostașii încep ofensiva.

Inv.: Bine. Acum poruncește ostașilor să înceapă ofensiva.

Mihaile: Înainte, băieți, căci izbînda e a noastră.

FLAȘNETA

Un colț de uliță. Acelaș fum risipit ca un abur plin de otrăvuri. Pe sus acelaș tren, ce trece cu vuet de fierării. Deacum e noapte și o fâșie vie de lumină năvălește dintr'un bec prins de zid. Ră-

Când e vorbă de un calendar bun pe 1918

apoi aveți numai puținică răbdare căci peste scurtă vreme vor apare cele 4 mari calendare ale noastre:

1. Calendarul „Poporului Român”
2. Calendarul „Cucului”
3. Calendarul „Foi Ilustrate”
4. Calendarul de Buzunar.

Toate aceste calendare vor fi neintrecuțe, prin materialul lor bogat de informațiuni, lămuriri, istorii, povești, glume, poezii, icoane de război, și sute de ilustrații.

Fiecare cititor român va găsi în calendarele acestea tot ce-l interesează, îndrumări cum să capete ajutoare dela stat pentru familiile celor înrolați, pentru invalizi, poșta cu prizonierii, să se aflu raniții, apoi sfaturi pentru economii noștri, vești și povești de război.

Aveți dar puținică răbdare

și nu cumpărați alt calendar, până ce nu vă veți convinge de bunătatea calendarelor noastre, la cari se lucrează acum cu mare zel la tipografia noastră, pentru a le isprăvi cât mai iute.

Dăruim fiecărui abonant

care solvește abonamentul pe un an întreg, la foaia noastră zilnică.

Un calendar de Buzunar

tare draguț și frumos, cu melii.

Și tot o cenșă

dam un calendar al „Poporului român” la abonații foilor noastre populare (pe D. și S.) care vor fi plătit abonamentul pe tot anul.

zele umezesc o formă care se mișcă monoton și ritmat. Este o femeie care învârtește manivela unei flașnete.

Si flașneta cântă. Cântă înăbușit, fals. Este cântecul unui norod care nu mai poate să cânte. Cu notele ce se îngrămădesc fără de nici o armonie și scape de închisoarea flașnetei strigătoare se revarsă lacrimile unui plâns fără hoțar. În cântecul acesta fosnesc călduri și suspină răurile, urlă vânturile și freacă valurile. Flașneta cântă înăbușit cântecul ce sonor răsună în sufletul unui popor ce nu mai poate cânta...

Potârnichea și-a ros ața

Un stăpân avea o potârniche legată cu o ață de un gard. »Să ieși seama de ea — zise el unui servitor — până la întoarcerea mea acasă.» »Bine.» După ce se duse stăpânul, făc servitorul potârnichea și o mănca.

»Da unde-i potârnichea?» îl întrebă stăpânul întors. »Și-a ros ața și a fugit.» De atunci a rămas verba pentru cel... »Potârnichea și-a ros ața.» Cernăuți 1917. Orest Pașcanu.

«NEWSBOY»

Vanzătorul de ziare american!

Un băiat plăpând, galben. S'a născut în țara liberă a Americii: A crescut ca o ciupercă în umbra unui pod pe care plesneau treburile din cozile lor lungi de șerpi veninoși. Acolo a vândut jumale de la vârsta de trei ani. La cinci ani, și-a mutat tatăl caruța cu butoiașele pline de mere murate și acum vinde gazetele în East Side.

În Statele-Unite toți sunt egali și toți își fac o viață». El poate ajunge la Președinție. Fiecare cetățean este un presupus candidat... Dacă nu va fi Președintele republicii, va fi cu siguranță un mare businessman. Cum de-a ajuns Astor milionar?

Deocamdată copilul tușeste și pe obraji amândoi, câteodată înfloresc două roze ciudate ce ard ca o pară...

Numai 2 coroane

este abonamentul la Foaia Pop Român zilnică, împreună cu suplimentele — »Cucu» și »Foaia Ilustrată» — pe timp de o lună

pentru soldații răniți și bolvani din spitale.

O întrebare

De ce un mănunchiu de flori e mai frumos decât o singură floare?

La aceasta întrebare poate răspunde bine numai acela care a citit minuțata carte »Ce-i frumos și ce-i urit» care apare la sfîșitul săptămânii acesteia în »Biblioteca Familiei Române» »Carte pentru toți», No. 7. Lucrarea aceasta cuprinde cea mai bună tîlmăcire a frumuseții, a tainelor frumuseții, și costă numai 40 lire. Comenzile se pot face de pe acum, pe adresa: »Carte pentru toți», VII, Lxa-utca, No. 36, Budapesta.

Memorie slabă

— Pare-că ar trebui să fii mai bătrân de cât spui... Anul trecut...
— Ah, ce, — anul trecut... Poate omul să-și mai aducă aminte ce a spus, de la un an la altul?

Prudență!

Un comerciant de grâne, fiind față și fiul său, primește plata mărfii furnizate, în bancnote de câte o mie de lei; numără el, până la cea din urmă bancnotă, pe care n-o mai ridică.

Fiul: — Dar de ce n'ai ridicat și hârtia aia din urmă?

Tatăl: — Să înveți acest lucru de la mine; când numeri hârtiile, pe cea din urmă n-o mai ridici... căci se poate întâmpla să mai fie una dedesubt...

Puteam să fiu eu în locul lui...

(Din memoriile unui gazetar)

— Schiță de M. JOKAY —

Intr'una din zile mi se înfățișă un om burzului (mi se întâmplă multe vizite de acestea). Nu era nici spălat, nici pieptănat, nici periat. Felul lui de-a se înfățișa, îmi lămurii numai decât că era unul din aceia cari se căznesc cu înverșunare să descopere tot adevărul care e în vin (în vino veritas!)

— Așa-i că nu mă mai cunoști?

— Intr'adevăr... într'adevăr... nu, cred să fiu avut onoarea...

— Ei! ia uită-te nițel la mine!

— A, da! Așa este... ia să vedem... Nu te recunoașteam din cauză că... ți-ai lăsat părul așa de lung.

— Cu toate astea, l-am tuns nu mai departe decât ieri. (Doamne! imi ziceam, ce lungime trebuie să fi avut părul acesta alaltăieri?)

— Te cunosc... Te cunosc... Dumneata ești doranul... domnul... Vasile... Nu-i așa? Vasile...

— Da numai cât că-mi zice Alexandru.

— Da, da! Alexandru... Alexandru... Gal.....

— Așa ceva. Alexandru Șirting.

— A, da! Din Debretin!

— Nu tocmai; p'aproape; din Mișcolt.

— Acuma-mi aduc aminte. Am fost camarazi de școală.

— Camarazi? nu. Dar am locuit în

casa ce se clădise pe un teren care a fost al d-voastră. Îți aduci aminte?

— O, Doamne, e atât de mult de atunci. De pe vremea aceea nu-mi mai aduc aminte de nimic altceva decât că nu puteam să sufar sosul de ceapă...

— Dar eu îmi mai aduc aminte de ceva; eu te-am învățat să te dai în leagăn.

— Mare artă. Dar m'ai învățat așa de bine, încât până în ziua de azi habar nu mai am de ea.

— Ei vezi, și cu toate astea puțin lucru a lipsit ca eu să nu fiu dumneata, și ca d-ta să nu fii în locul meu...

— Nu știu care din noi doi ar fi pierdut cu acest schimb.

— Te rog, — nu glumă. Eu nu sunt decât un biet scrib, e adevărat; mi se dau hârtii scrise, pe cari trebuie să le copiez pe alte hârtii curate...

— Cu mine e mai rău. Și eu trebuie să copiez pe hârtii curate, dar nu mi se pun hârtii scrise înainte; trebuie să le scot din cap.

— Pentru treaba pe care o fac, mi se fac adesea observații...

— Și mie pentru a mea mi se adresează și mai adesea injurii...

— Dar numele d-tale este un nume cunoscut, celebru...

— Nume cunoscut este și acela al o ricăru haiduc dintre câți cunoști.

— Dar dumneata câștigi parale multe, — ceare-a face! Eu sunt un biet calic...

— Să schimbam datoriile, — vrei? Ai să fi mai bogat decât mine.

— Dar... însăși! Capul d-tale valorează mai mult decât al meu.

— Și aicea te înșeli. Ia te uită: pe capul meu aproape nu mai e podoabă; poți să zici că sunt chel; pe când părul d-tale...

— Da, dar zic de ceea ce este înăuntru, ceea ce ascunde această căpățină...

— Ce? Opt măsele mi-am scos până acuma; anul trecut, trei dintr'odată, cadou de Crăciun, — una era stricată, două bune...

— Destul cu glumele, eu vorbesc serios... Ar fi trebuit ca dumneata să fii eu și eu să fiu dumneata...

— Ne-am schimbat biletele de incuarti-rare?...

— Lasă, domnul meu, — îți spun eu că e o istorie anuzantă. Vrei să ți-o spun? Aveam o mamă...

— Adevărat...!

— Dar negreșit; fiecare om are, sau a avut, o mamă... Mama pe care am avut-o eu, a fost în vremea ei o fată foarte frumoasă. Dar, pe vremea aceea, eu nu o cunoșteam încă...

— De mirare!

— Deci, este mult de atunci, — foarte mult; tatăl d-tale a cerut de nevastă pe mama mea, sau, mai bine zis, pe aceea care nu era încă mama mea, fiindcă era fată.

— Din toate astea nu prea pot să înțeleg ceva. Parcă ar fi un basm.

— Dar nu; stai să-ți spun. Dacă ar fi fost fată înțeleaptă, l-ar fi primit pe acela. Dar era cu capul în nori... Asta a fost și nenorocul meu.

— Nu-mi pare tocmai sigur.

— Lesne ți-e dumentale să vorbești, domnule. Tatăl d-tale a ajuns subprefect, — slujbaş de mare considerație; când ceruse pe mama, e adevărat că nu era decât primar de sat; dar n'are a face. Al doilea care a cerut mâna mamei, era un inginer, — unul din băceii lui e acuma inginer la căile ferate. Are leafă bună. Cellalt e intendent la prințul de Coburg. Al treilea e capitan de marină la compania...

— Firește, dacă ar fi fost altfel întâmplarea, acuma dumneata ai fi în locul acestora trei...

— Da, — numai cât că mama n'a luat nici pe inginerul; acela sunt copii din altă căsătorie. Al treilea care a cerut-o, era un preot protestant. Nici pe acesta mama nu l-a primit. El a luat altă nevastă; n'a avut copii...

— Iată ce ar fi fost perfect de pimerit pentru dumneata...

— Așa?... Ești glumeț. Dar să urmez. Al patrulea care a cerut pe mama de nevastă a fost boerul Cseperendi Pergo Boldizar... Ai auzit dumneata de Cseperendi Pergo Boldizar?...

— Habar n'am. Dar cunoașteam pe unul Rakospalotaj Iutivai Lukatsi Sandor...

— Hm... În tot cazul nu putea să fie un om mai onorabil decât Cseperendi Bold...

— Nu zic...

— Cinei mai de hectare are pe malul Tisiei! Și numai un singur fiu...

— El singur ară toate hectarele astea?

— Lasă glumele. Băiatul acesta se plimbă numai în trăsură trase de patru cai. Când îl văd, întotdeauna mă gândesc: iată, acesta ai putea să fii tu însuși; tu să poruncești vizitiului, să plesnești din biciu, să măi caii aceștia suri, frumoși și plini de foc... Pe tunc te-ar primi cu ploconeli pela hanuri, la tine s'ar uita cu jind frumoasele contese din împrejurimi... Ah! Cât rău mi-a făcut mie mama. Ia te gândește: Erau logoditi, se făcuseră și invitările, — contractul era copiat... un fir de păr! — și era să fii moștenitorul boerului Cseperendi Pergo Boldizsar...

Dar chiar în ziua cununiei, maică-mea a fugit cu un profesor de pian neamț și l-a luat de bărbat.

— Și pe urmă?

— Și pe urmă? Se poate o nenorocire mai mare? Dacă ar fi luat pe boerul acela, astăzi aș fi eu stăpânul moșiei aceleia; așa însă, pe ce crezi că sunt stăpân? Pe o vioară și pe câteva caete de muzică.

— Într'adevăr, — părinții arăreori sunt mulțumiți de copii lor; — dar poți să zici că sunt și cazuri când copiii pot și ei să fie nemulțumiți de părinții lor...

— Așa e, domnule! Dacă ar fi fost să pot să-mi aleg eu singur părintele... N'am nimic de zis; pe tatăl meu îl stimez; a fost un om de treabă; dar ce dracu? n'a găsit și el altă femeie s'o ia de nevastă, decât tocmai pe mama? E ceva îngrozitor când te gândești că un fiu, cel mai de aproape interesat, să nu poată avea drept de vot când e vorba ca să-și aleagă părintele...

— Așa este. Numai decât baronul de Rothschild ar avea așa mulți copii, înzât nici nu le-ar mai ști numărul...

— Bine, dar dacă cel puțin mama ar fi luat pe unul din pretendenții ei, al cărui fiu să te simți norocos că ești... Nu norocul mi-a fost binevoitor; am fost de atâtea ori candidat la fericirea părintească; însă greșeli, capricii, m'au desmoștenit, m'au despuiat, — și n'am ajuns să fiu acela care puteam să fiu.

— Atunci însemnează că dumneata nu ești mulțumit nici de propria d-tale persoană?

— Eu? Cum aș putea să fiu mulțumit de persoana mea? Știi cu ce mă hrănesc eu? Mănânc de trei ori pe săptămână cartofi... Aș vrea să văd ce ai face în locul meu...

— Mai întâi și mai întâi... m'aș spăla.

— Ia lasă-mă. Știi că mă neglijez; dar ce să fac? Îmi disprețuesc capul, fiindcă nu e în stare să învețe și să priceapă nimica, îmi disprețuesc până și părul din cap, fiindcă nu vrea să se plece periei și pieptenului. La ce să-mi spal fața, când știu că nu e frumoasă? (Toată ființa mea, cum se înfățișează, știu că nu face parale... Și orice aș face, acest gând mă stăpânește într'una. Invidiez pe toată lumea; invidiez îmbrăcămintea elegantă a celor bogăți, invidiez geniul învățaților, gloria poezilor, — invidiez puterea de înțelegere a junilor, bratele vigo-

roase ale muncitorilor, — și chiar norocul stupid al negustorilor... Invidiez fericirea bărbatilor, viitorul copiilor de oameni bogăți; invidiez pe oricine care are ceva, care știe sau face ceva, pentru că eu nu sunt în stare să fac nimic, și n'am nimic.

»Și totuși, trebuie să mă îngrijesc. Adesea, oșos de mult scris, mă întreb: de ce muncesc? N'ar fi mai bine să mă las răului, să las să mi se distrame încălțăminte, să nu mai desfăc hainele de pe mine, să mă nutresc cu rămășițele ce se aruncă pe gunoaie?... De ce să știu eu atâtea de mult la mine, — când n'am pentru ce?!

...Incepeam să înțeleg că în această seară era mai puțin de ris decât de plins.

— Dar, zisei la urmă, pentru ce veniști d-ta la mine? Crede că nu te consideri ca un copil substituit, ca să vii acum să-mi disputi locul de moștenitor al tatălui meu...

— Nu. Dar îmi venise așa, să mă întreb, și să te întreb pe dumneata: Dacă, printr'un capriciu al întâmplării, dumneata ai fi acum în locul meu, — ce ai face?

— Să vii peste o săptămână și am să-ți răspund.

Am scris unui prieten al meu, ca să-i găsească un loc la moșia contelui K..., om inteligent și care prețuia oamenii mai subțiri. Răspunsul a fost favorabil, — dar pe tipul meu nu l-am mai văzut.

Tocmai peste doi ani m'am pomenit cu el, — după ce îi mersese și vestea că ar fi murit.

Era elegant, strâns în haine, înmănușat... Minune!

— Ei, îmi pare bine că te văd așa de elegant, dragă...

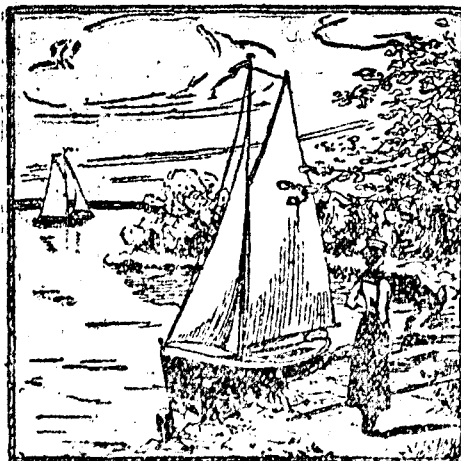
— Nici nu pot să fiu altfel, — îmi răspunse el cu un aer foarte degajat; — nu știi? Sunt logodit. Da; cu fata baronului Kasznar... O iubesc, ne iubim... De-ai ști cât mă iubeste!...

Mă uitam la el... Accentul cu care îmi spunea: »de-ai ști cât mă iubeste«... m'a impresionat.

— S'acuma, îi zisei, ai schimba oare cu moștenitorul boerului Cseperendi Pergo Boldizsar?...

— Nici cu moștenitorul imperiului chinezesc, — îmi răspunse.

Ghicitori

Ce ascunde titlul acesta? Căutați!

Ce va să zică chipul acesta? Aflați!

Ce ascunde chipul acesta? Căutați!

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Sirlăuțiu.

Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-utca 36

Dela administrația »Foaia Poporului Român«, Budapest, VII., Ilka-utca 36 se poate comanda următoarele:

Cărți bisericești, ori cu conținut religios.

Epistola Domnului (legată) 40 fileri și 6 fil. porto
Visul Maicii Domnului (legat) 40 l. și 6 l. porto
Raportul dintre religie, știință și Societate de
dr. Vasile Sucu, prof. 80 pag. 1 c. și 10 f. p.
Octoihus ntc, cântări bisericești, 315 pagini —
3 cor, 20 l. și 30 f. porto

Cărți de educație și școlare.

Instrucțiunea metodei sunetelor vii a lui I. Gabel
de Iuliu Vuia, 16 pag. 80 fil. și 6 fil. porto
Elemente din Constituția Patriei, pentru școalele
poporale de Vasile Golduș, 48 pagini,
50 fileri și 10 fil. porto

(Cărți mari, legate, cu ilustrații):

Învățarea scrisului și cititului în mod distractiv
după metoda lui Gabel (metod recomandată
analfabeților din honvezi de ministerul de honvezi)
1 cor. și 10 fil. porto
Învățarea limbii maghiare și germane —
76 fil. și 6 fil. porto

Cărți de legi și îndrumări economice.

Statuti și îndrumări pentru judec. comunal, în
toate afacerile comunale (Ce trebuie să știe
judec. comunal despre datornicii lui țara de
comuna și țara de mai mari lui, precum și
drepturile lui) 40 pag. 1 cor. și 6 fil. porto
Despre cărțile lundare, de Ioan Lungu 10 pa-
gini 50 fil. și 6 fil. porto
Ajutorul de stat pentru lamurile celor moliși
precum și lamurile pentru ajutorul învăța-
ților, văduvelor și orfanilor celor căzuți în
război, 31 pagini 40 fil. și 6 fil. porto
Apicultura, cultura și prăsierea albinelor. Statuti
folositoare pentru apicultori, 10 pagini —
50 fil. și 6 fil. porto
Prăsierea Galilelor 1 cor. și 6 fil. porto
Al vremilor Profet. — Cum va fi vremea? Cum
va fi recolta? Compus pe baza experiențelor
în curs de 100 ani, 13 pag. 50 l. și 6 l. p.
Povești și îndrumări pentru cei ce vor să că-
lătorească la America 70 fil. și 6 l. porto
Calendarul »Cucu« 50 fil. și 10 fil. p.
Calendarul »Zoră Quatrata« 50 l. și 10 l. porto